

[Statsministeren.]

liggøre netop det samarbejde, deraf denne højre- og venstreorienterede diskussion.

Når jeg tænker på hr. J. O. Krags landsmødetale, hvor mit parti og især jeg skulle karakteriseres som noget nær det værste siden Estrups dage, fordi vi samarbejder med venstre og konservative, så må jeg erkende, at jeg ikke alene var overrasket over, at hr. J. O. Krag gjorde det, i samme øjeblik som han talte om den form for samarbejde, socialdemokratiet ville præstere, men også følte, at her fik vi igen en demonstration af, at det er altså en hellig pligt at mistænkeliggøre andres samarbejde. Hvis det nu er så forfærdeligt at samarbejde de tre nuværende regeringspartier imellem, hvorfor nævnte hr. J. O. Krag så, at det var de tre, han kunne præstere det praktiske samarbejde med? Regeringssamarbejdet er udtryk for et praktisk politisk samarbejde. Ingen af de tre partier har efter egen opfattelse mistet noget af deres egen identitet, og vi ønsker ikke at opgive den, men vi ønsker — og har præsteret — et praktisk politisk samarbejde.

Hvad er situationen i dag, og hvad vil situationen være, når valget den 21. september er overstået? Situationen vil være den, at intet parti har flertal alene. Herefter gives der intet andet grundlag for arbejde i dette ting end samarbejde, der gives ikke andet grundlag. Ja men det er jo dansk demokratis givne arbejdsvilkår, og derfor vil jeg da gerne slutte med at sige: til trods for valgkamp, til trods for de hellige forpligtelser, vi alle føler, så udtaler jeg håbet om, at vi alligevel ikke mistænkeliggør i vores valgkamp samarbejdet så meget, at vi i for høj grad mindsker mulighederne for at præstere det, uden hvilket dansk demokrati ikke kan leve.

Finansministeren (Ninn-Hansen): Jeg må begynde med en tak til hr. Grünbaum for det svar, han gav på min korte bemærkning. Hr. Grünbaum ville altså ikke fastholde, hvad der glæder mig, at jeg på noget

tidspunkt havde udtalt noget i retning af, at folk i almindelighed ville få de samme skatter, selv om indkomsterne steg. Hr. Grünbaum sagde, at det havde stået i nogle aviser. Jeg ved ikke, om hr. Grünbaum og hans parti synes, de er i den situation, at de absolut vil have et opgør med aviserne og om aviserne, men det skal jeg ikke blande mig i, det afgørende for mig er selvfølgelig, at hr. Grünbaum ikke vil fastholde sin påstand.

Der er et gammelt ord, der siger, at man skal glæde sig mere over én synder, der omvender sig, end over de 99, der ikke har omvendelse behov, de 99 retfærdige. Jeg må sige med det samme, at jeg tænker ikke på regeringspartierne, der også er syndere — nu er vi jo heller ikke blevet 99 endnu. De retfærdige eller frelste udgør heldigvis nogen færre i denne sal. Jeg lagde med stor interesse mærke til hr. Ømanns valgkampagne, der åbenbart skal gå under et slogan, der lyder noget i retning af „Se på Deres trækprocent og stem på SF“. Jeg har hørt noget tilsvarende andetstedsfra, men alligevel må det virke overraskende, at smitten i løbet af de mange år er nået til SF. Men det er vel egentlig en valgkampagne for de frelste, der passer meget godt sammen med den nationalistiske propaganda, man vil føre i forbindelse med fællesmarkedet. Jeg skal ikke sige mere om de frelste hverken i SF eller andetsteds. Vi har jo hørt deres sædvanlige taler her i dag.

Det er meget mere interessant og bedre at beskæftige sig med synderne, og vi har vel ikke nogen stort større end hr. Per Hækkerup og hr. Grünbaum. De har netop så store menneskelige kvaliteter, fordi de hører til synderne, som vi andre gør det. Vi erkendte, da vi havde førstebehandlingen, nogle synder i forbindelse med 1968. Jeg håber, at socialdemokratiet gør det samme efter omvendelsen, for når vi nu tænker tilbage på forhandlingerne om udskrivningsprocenten, så er der jo en bevægelse, en meget glædelig bevægelse for socialdemokratiet. Fra 1969, hvor man gik imod os andre og stillede et